

Drop Inn

- en anmeldelse/ en hyldest

Vi møder ham i døren med sit store hvide skæg
og elektrisk strittende hår. Det er mandag
og vi er taget herind, fordi det er første mandag
i måneden, og vi ved ikke, om det måske er sidste gang
vi skal høre ham spille.

Han ligner en, om hvem man kan sige, at det *må* være
sidste gang, at vi skal høre ham spille! Han står og venter
i køen sammen med os andre, som om han ikke er klar over
at det *er* ham, der er helten, min helt, vores helt.

Jeg trækker til side og giver plads, idet jeg siger:
”Du skal da ikke stå i kø” Han går forbi mig
og siger henkastet, at han heller ikke er sikker på,
at han skal være her, eller er det, at han ikke har
lyst til at være her?

Ingemann kommer lige efter, mere selvbevidst og sikker
og går lige forbi os med sit charmerende smil på læberne
og vi er allerede fulde, fulde som høner
og som aftenen skrider frem bliver tilbedelsen af vores helt
mere og mere intens.

Stig sidder ned og fyrer den ene solo af efter den anden.
Han giver folk, hvad de er kommet for, og da natten er
omme, tror jeg på ham *måske* for sidste gang.
Hvis ikke han er her længere den første mandag i måneden
så vil der være et tomrum, der ikke vil kunne fyldes *ud længere*.